

tager, gjør det til en Selvfølge, at mange Ord, ſom man kunde ønske at udtale, og mange Følelſer, ſom man kunde ønske at give frit Løb, trænger man tilbage for kun at udtale det, hvorom man veed, at der er fuld Samſtemning hos Alle. Vi have ønsket her at udtale i denne Adreſſe en varm Anerkjendelse til Hans Majestæt for de Ord, hvormed han har tolket ſine Følelſer i vort Velfærds Anliggende, da vi begyndte denne Samling. Vi ere fuldstændigt enige med Hans Majestæt i det faſte og viſe Haab, at Danmark vil naae de Grændſer, ſom ene ere betryggende for Staten og beroligende og tilfredsstillende for Folket. Vi dele fuldt Hs. Maj. Kongens dybe Paafjønneſe af de Franſkes Keiſers Interesſe for os og vort Land, men vi vilde navnlig i fuld Overeensſtemmeſe med Hs. Maj. Kongen udtale vor dybe Tak og varme Beundring til vore ſleſvigſke Brødre for det Mod og den Udholdenhed, hvormed de have baaret de tunge Byrder, der ere paaſatte dem for deres danſke Sindelag, og fordi de ikke et eneſte Dieblit ere blevne trætte af deres Lidelſer, fordi de ikke have ønsket et eneſte Dieblit at opgive endog det mindſte af deres Duſters og Stræbens Maal for at blive befriede for deres Lidelſer. De vilde hellere lide længe endnu i Fællesſkab med os end modtage en Ordning, der ikke i Sandhed bringer dem i Forening med deres gamle Fædreland paa en Maade, ſom i Sandhed er en Vorgen for, at ikke nye Forviklinger og ny Splid vil opſtaa deraf. Diſſe Ord behøvede hos den danſke Konge, den danſke Rigsdag og det danſke Folk ikke at udtales; man vilde vide, at diſſe Tanker dog vare fremherſkende; men ligesom Hs. Maj. Kongen har udtalt dem for os, da vi begyndte vor Gjærning, vilde vi ikke ſtilles ad, uden at give dem et simpelt og roligt, men derfor ikke mindre høitideligt og alvorligt Udtryk i den Adreſſe, ſom jeg nu ſkal tillade mig at oplæſe for det høie Thing.

Allernaadigſte Konge!

Ved Aabningen af den Rigsdagsſamling, ſom nu ſtunder til Ende, meddeelte Deres Majestæt os, at Preuſſen ved Pragerfreden havde paataget ſig den Forpligtelſe at tilbage-

give Danmark den nordlige Deel af Slesvig, forſaavidt Befolkningen ved en fri Afſtemning udtalte ſig derfor. Deres Majestæt erklærede i den Anledning, at Traktatens Ord og den nationale Retning, hvori de europæiſke Forhold havde udviklet ſig, vare en Vorgen for, at ogſaa Danmark vilde naae de for Staten betryggende og for Folket naturlige Grændſer, et Maal, hvis Retfærdighed de uinteresserede Magter — og navnlig de Franſkes Keiſer med en af Deres Majestæt dybt paaſjønnet Interesſe — forlængt havde anerkjendt. Deres Majestæt tilføiede, at De i Gjenforeningen med de trofaſte danſke Brødre i Nordſleſvig vilde ſee Opfyldelſen af et Retfærdighedsſtray mod dem og den danſke Nationalitet, og tillige deri med Glæde vilde hiſſe Pantet paa Deres mægtige Naboes Henſigt om at ſtille ſine Forhold til Danmark paa et varigt og oprigtigt Venſkabs Grundvold.

Allernaadigſte Konge!

Den danſke Rigsdag modtog med levende Tilfredsſtillelſe denne allerhøieſte Meddelelſe, og den ſaae i Deres Majestæts Udtalelſer et Beviis paa Samſtemning imellem Konge og Folk i dette Danmarks Velfærdsanliggende.

Hiin Beſtemmeſe i Pragerfreden er imidlertid endnu ligesaa lidt bragt til Udførelſe ſom for 8 Maaneder ſiden.

I denne lange Mellemtid har viſtnok Nordſleſvigs danſke Befolkning ved ethvert lovligt Middel ſtræbt at lægge ſit Sindelag for Dagen, og der foreligger nu uforkaſteligt Vidneſbyrd om, i hvor ſtor en Deel af Slesvig den danſke Nationalitet og Duſket om Gjenforening med det gamle Fædreland er fremherſkende. Men paa den anden Side ſtaaer ikke blot enkelte Foranſtaltninger, men den hele Fremgangsmaade, ſom følges imod denne Befolkning, i ſkærende Strid med Pragerfredens Tilſagn og den Udfigt, der derved gaves.

Hver Dag bringer os nye Bevifer paa den ſorgelige Tilſtand, ſom er bleven Folgen deraf.

Overfor ſaadanne Kjendsgjæringer, ſom ogſaa udenfor Danmarks Grændſer have vakt Opmærkſomhed og Misbilligheſe, kan den danſke